

நிர்ப்பந்தம் ஏற்படாது.

இங்கு இந்த எச்சில் போர்வை குறும்படத்தில் இந்த இருந்தால்கள் எதுவுமே இல்லாததால் வாழ்வே இல்லாது போன ஒரு ஆண்மகனின் கதை சொல்லப் படுகிறது.

லயிஸ், அவன்தான் இந்த அரசியல், சமூக சபாநாவளிக் குள் சிக் குண்ட புலம்பயெர் இளைஞன். இளைஞன் என்ற சொல்லுக்கே உரிய அந்த இளமையை பருவத்தை அவன் அனுபவித்திருப்பானா..? இருக்காது என்றுதான் நின்கை கத்தோன்றுகிறது. அது காலச் சபாநாவளிக் குள் சிக்கி உரூத் திரியாமல் சிதறந்து கொண்டிருக்கிறது.

உயிர் காக்க என்று சொல்லித்தான் அனகேமாகப் புலம்பயெர் ந்திருப்பான். பின்னர்தான் பணம் காய்க்கும் மரமாக உரு மாற்றப் பட்டிருப்பான்.

வீட்டுக்குள் நுழைபவன் சப்பாத்து நாடாவகை கட்டி அவிழ்க்காமல் வாசலிலேயே சப்பாத்தகை கழற்றும் போது அவனுக்கு அவன் மீ தடே உள்ள அலட்சியம் தடுக்கிறது. தன்னையே பற்றியோ அன்றி தனது இருப்பிடத்தின் ஒழுங்கைப் பற்றியோ சரியாக சிந்திக்க முடியாத அளவுக்கு அவன் மலே சமுதாய அழைத்துவதை விரிக்கப் படாத அவன் படுக்கையும், அது பற்றிய எவ்வித பிரக்ஞையும் இன்றி வறும் ஜடமாக அதன் மலே அவன் அமரும் தன்மையும் எடுத்துக் காட்டினான்.

அவன் அமரும் போதே தலையணையின் மலே வகை கப் பட்டிருக்கும் ஊர்க் கடித்ததை காண்கிறான். உறவுகளை விட்டுப் பல்லாயிரக் கணக்கான மலைகளைத் தாண்டியிருக்கும் எந்த ஒருவனுக்கும் ஊர்க் கடிதம் கண்டால் மனசில் இனிய அலை அடிக் கத்தான் செய்யும். ஆனால் இவனின் பார்வையில்.. முகப்பாவத்தில்.. எந்த விதமான மாற்றமும் இல்லை. இந்தக் கடிதங்கள் அவனை வருத்தியிருக்கின்றன. அவனால் தடுக்க முடியாத சமுதாய வலுக்கட்டாயமாக அவன் தலையில் ஏற்றி விட்டு நின்ற வடிகை பாரக்கின்றன என்பதை இறுகிப் போன அவன் முகமே எடுத்துக் காட்டியது.

நினைத்தது போலவே கடிதம் பணம் கட்டி வந்திருந்தது. நலம் கட்டி விட்டு.. நலமாயிரு என்று கபறி விட்டு.. பணம் கட்டி மனநலத்தையே களே விக் குறியாக்கும் பெரும்பாலான தாயகக் கடிதங்களின் பிரதிபிம்பமாகவே அக்கடிதமும் இருந்தது. அதை அவன் குழம்பியிருந்த கட்பிலையே இருந்தும், படுத்தும் வாசித்த விதம் அவனது நிலை கொள்ளாது குழம்பியிருந்த மனதுக்குச் சான்றாகியிருந்தது. அம்மா, தங்கையின் மீ தான் பாசம்.. பிரச்சனைகளை விளக்கக் கட்டி முடியாத அளவுக்கு இருப்புகள் துரமாகி விட்டதால் இயல்பாகவே நடுநிலையில் ஊறி விட்ட ஏக்கம்.. எல்லாம் சேர்ந்து தான் ஒரு கடமை தவறிய மகன் என்பதான பிரமையை அவனுள் ஏற்படுத்த அதனால் குறுகிப் போன குற்ற உணர்வுடனான மனத்துடன் அவன் காணப்பட்டான்.

கடித்ததின் மூலம் ஒன்றரை டீசம் ரூபாவாக்கான விண்ணப்பம் மிகவும் சாதாரணமாக அவனிடம் வகை கப் பட்டிருந்தது. தம்பியை விரைவில் கப்பிட்டு. அது இன்னொரு விண்ணப்பம். உனக்கு இயலுமா, இயலாதா என்பதான எந்தக் களே விகளும் இன்றி இது உனது வலே, இது உனது கடமை. இதனை தான் செய்ய வேண்டும் என்பது போன்ற கட்டாயத்தனமான விண்ணப்பங்கள் அவை. தங்கை சப்பாதான் அம்மாவின் சார்பில் விண்ணப்பித்திருந்தாள். அன்பையும் கலந்துதான் எழுதியிருந்தாள். அன்புக் குறியவர்களின் விண்ணப்பங்கள் அவை. தட்டிக் கழிக்க அவனால் முடியவில்லை.

